

Arrest

nr. 107 626 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 28 april 2008 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 29 april 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker dient op 3 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 16 december 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer X van 26 maart 2010 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.5. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 4 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 september 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Bij arrest met nummer X van 14 januari 2013 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 september 2012.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 maart 2013 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 29 maart 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 04.03.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: dat betrokkene meerdere duurzame relaties zou hebben opgebouwd met Belgen en dat hij grote inspanningen zou leveren om Nederlands te leren) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet- medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert – verspreid over vijf middelen, die samen worden behandeld – de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de (materiële) motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar maanden na datum en zonder om nieuwe documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, zomaar afwijzend te gaan beslissen.

Bij nazicht van het dossier blijkt het laatste medisch attest voor wat betreft de medische toestand waarop de arts-attaché zich beroept te dateren van 28/05/2009.

In de periode na dit medisch attest is er in de medische toestand van verzoeker onvermijdelijk en onmiskenbaar een zekere evolutie geweest, die ten volle dient te worden meegerekend, en wel in die zin dat verzoeker steeds in psychologische behandeling is geweest, en geenszins genezen is waar de adviseur-geneesheer ten onrechte blijkt van uit te gaan.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst jaren zomaar niets te doen, zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er gezien er geen andersluidende actuele attesten voorliggen, er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland..

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoeker.

Er wordt eerst gedurende jaren niets gedaan en dan plots zomaar gemakkelijks halve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen, waarbij het laatste medisch attest betreffende de psychische aandoening waaraan verzoeker lijdt, blijkt te dateren van 28 mei 2009 of meer dan 3 jaar voor de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer.

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het laatste attest en de beslissing meer dan drie jaar ligt, en er dus geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste jaren, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van zijn dossier en meer specifiek zijn actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoeker door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoeker zijn vastgesteld.

[...]

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 04.03 op basis van de afwezigheid van een recent medisch attest zonder enige bijkomende vraag of onderzoek gesteld dat er geen uitspraak kon gedaan worden betreffende de noodzaak tot behandeling en ook niet betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld : "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden (zie hoger).

Als het niet mogelijk is om standpunt in te nemen inzake de noodzaak tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige actuele informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid op basis van art. 9 TER 2e lid VW om bijkomend advies in te winnen van deskundigen, en gezien er sedert het laatste attest betreffende de medische toestand van verzoeker meer dan 3 jaar verstreken was, diende hij dit ook in casu gedaan te hebben minstens de verzoeker hebben laten aanschrijven zodat deze zich kon aanbieden voor verder onderzoek.

Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat er dus ook geen uitspraak is kunnen gedaan worden over de actuele medische toestand.

Het gemakshalve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien zou geïnformeerd geweest zijn naar de actuele medische toestand van verzoeker, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.

Ten overvloede legt verzoeker thans een arrest van uw zetel voor waaruit blijkt dat het vereist is dat de arts-attaché een advies uitbrengt ook over de gevolgen van een terugkeer voor de gezondheid van de verzoeker.

[...]

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 04.03.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

De arts beperkt zich ertoe te stellen dat verzoeker ondanks zijn ziekte wel in België is geraakt, en gaat dan vervolgens poneren dat hij ook de omgekeerde beweging kan maken dit ondanks zijn ziekte.

Hierbij wordt gemakkelijkschalve over het hoofd gezien dat de pathologie van verzoeker nu juist is ontstaan door problemen in Tsjetsjenië, en de gevolgen bij een gebeurlijke terugkeer voor deze pathologie nefast zullen zijn.

Bovendien is de opgebouwde redenering dat iemand die met een ziekte tot in België is geraakt, wel met dezelfde ziekte zal kunnen terugkeren volledig nietszeggend, mede in het licht van art. 3 EVRM.

Minstens is deze redenering onvolledig in de mate dat geen advies wordt verleend inzake behandelings- en opvolgingsmogelijkheden.

[...]

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“ De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uit-drukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

[...]

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de aangehaalde elementen niet werden weerhouden in het advies van de arts-attaché.

In dit advies wordt geponeerd dat er geen levensbedreigende ziekte aan de orde is.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

[...]

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypotheses voorzien in dit artikel.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categoriën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en concludant niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.”

3.2.1. De formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de inhoud correct wordt weergegeven door verzoeker – heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 4 maart 2013, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoeker ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. In dit advies wordt gesteld dat geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel

risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland, op grond van volgende vaststellingen:

- In de eerste plaats wordt vastgesteld dat het niet gaat om direct levensbedreigende aandoeningen, nu er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een zeer vergevorderd stadium van de ziekte.
- Verder wordt vastgesteld dat de aangehaalde aandoeningen ofwel geen behandeling vereisen ofwel slechts een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode van meer dan drie jaar sinds verzoeker voor het laatst medische gegevens heeft overgemaakt. Hierbij wordt ook opgemerkt dat in de voorgelegde medische attesten op geen enkele wijze de aandoeningen verder worden gedocumenteerd met hetzij medisch-technische onderzoeken hetzij specialistische verslagen.
- Ten slotte wordt gemotiveerd dat indien verzoeker lijdt aan een chronische somatische pathologie deze reeds bestond in zijn land van herkomst. Er wordt op gewezen dat deze pathologie hem niet verhinderde om naar België te reizen en hieruit dan ook geen acuut gevaar voor het leven of de fysieke integriteit of een direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst blijkt.

Verzoeker betoogt dat er sprake is van een stereotiepe afwijzing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nu wordt gesteld dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening. Hij geeft hierbij aan dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is. De Raad stelt evenwel vast dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer – dat deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing – op concrete wijze wordt ingegaan op de door verzoeker aangebrachte medische stukken en de aandoeningen die hieruit blijken. De Raad benadrukt verder dat dit advies niet enkel steunt op de vaststelling dat een directe bedreiging voor het leven van verzoeker niet blijkt. Zo wordt onder meer ook door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat de aandoeningen van verzoeker ofwel geen behandeling vereisten ofwel slechts een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels verstreken periode van meer dan drie jaar sinds verzoeker voor het laatst medische gegevens heeft overgemaakt. Een stereotiepe motivering blijkt dan ook niet en evenmin een motivering die niet afdoende zou zijn in het licht van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker kan verder evenmin worden gevolgd waar hij aangeeft dat er “*geen enkele afdoende motivering [is] waarom verwerende partij de aanvraag [...] niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren*”. De Raad stelt immers vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk ten gronde werd beoordeeld waarbij door de ambtenaar-geneesheer onder meer werd vastgesteld dat een actuele nood aan behandeling van de aandoeningen niet blijkt. Het behoorde verder tot de soevereine bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beoordelen of een eigen onderzoek van verzoeker zich opdrong en het is niet vereist dat hij uitdrukkelijk toelicht waarom hij al dan niet hiertoe besluit.

De Raad stelt vast dat motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.1. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.2.2.2. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is dan ook van toepassing op de volgende twee gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

3.2.2.3. *In casu* verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat verzoeker lijkt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat een ambtenaar-geneesheer op 4 maart 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.06.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

Verwijzend naar de 2 medische attesten d.d. 28/05/2009 van dr. A. Kerch, blijkt dat betrokkene lijdt aan angiopathie van de retina, mitralisinsufficiëntie, chronische pyelonefritis en gastroduodenitis, waarvoor behandeling met Omeprazole (omeprazol = maagzuurremmer), Furosemide (furosemide = diureticum), Medrol (methylprednisolon = glucocorticoid) en Coversyl (perindopril = antihypertensivum).

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 35-jarige man uit Rusland in 2009 leed aan angiopathie van de retina, mitralisinsufficiëntie, chronische pyelonefritis en gastroduodenitis, waarvoor hij toendertijd medicamenteus behandeld werd. We merken op dat de laatste en enige medische gegevens dateren van méér dan 3 jaar geleden. Sindsdien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie meer ontvangen.

Op basis van de beschikbare gegevens, de in de medische attesten van 28/5/2009 beschreven aandoeningen, kunnen we evenwel vaststellen dat het hier in elk geval niet gaat om direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van ziekte.

Vervolgens valt op dat geen enkele van deze aandoeningen verder gedocumenteerd werd met hetzij medisch- technische onderzoeken hetzij specialistische verslagen. Het is iets te gemakkelijk om een reeks aandoeningen op te lijsten, zonder aan te tonen op basis van welke onderzoeken tot een diagnose werd gekomen en beslist werd een behandeling in te stellen. Daarenboven behoeven de aangehaalde aandoeningen ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Tenslotte kan de realiteit niet ontkend worden dat betrokkene, zelfs met zijn reeds langer bestaande chronische pathologie, wel degelijk tot in België kon geraken. Indien betrokkene aan een chronische somatische pathologie lijdt, zoals de aanvragende arts Dr. [K.] vermeldt in het attest, bestonden de aandoeningen dus reeds voorafgaandelijk aan het moment dat betrokkene het land van herkomst verliet en bestond er blijkbaar geen acuut gevaar voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst, zoals de aanvragende arts beweert.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoeker overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

3.2.2.4. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou hebben beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die direct levensbedreigend is en de overige hypothese(s) van deze bepaling niet is nagegaan. Dit gegeven vindt evenwel geen steun in de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer en de bestreden beslissing. Hieruit blijkt immers dat werd nagegaan of verzoeker lijdt aan een aandoening die ofwel een bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit ofwel een bedreiging inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zo wordt er niet enkel gewezen op het gegeven dat er geen sprake is van direct levensbedreigende aandoeningen, doch wordt ook duidelijk aangegeven dat de ingeroepen aandoeningen ofwel geen behandeling behoeven ofwel slechts een behandeling met een tijdsduur die niet langer is dan de tijd die reeds is verstreken sinds de voorgelegde medische attesten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat op deze gronden ten onrechte zou zijn besloten dat niet blijkt dat hij zich in een van de gevallen bedoeld in artikel 9ter, § 1 , eerste lid van de Vreemdelingenwet bevindt.

3.2.2.5. Verzoeker betoogt dat er minstens een onderzoek had moeten gebeuren, of navraag had moeten worden gedaan, naar zijn actuele medische en psychische toestand. Hij stelt dat hem om nieuwe documenten had moeten worden verzocht of hij had moeten worden uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoort uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de

voorgelegde attestaten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen of een bijkomend advies van een deskundige op te vragen.

De Raad benadrukt verder dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet is gegrond op het gegeven dat verzoeker zijn aanvraag niet zou hebben geactualiseerd, doch wel op de vaststelling dat niet blijkt dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. De ambtenaar-geneesheer gaf in zijn advies weliswaar aan dat enkel twee medische attesten voorliggen van 28 mei 2009 en dat sindsdien geen bijkomende medische gegevens werden overgemaakt, doch oordeelde niettemin dat hij het dossier zoals het voorlag, kon beoordelen. Er heeft aldus wel degelijk een beoordeling van de aandoeningen van verzoeker in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet plaatsgevonden. De Raad stelt verder vast dat het niet kennelijk onredelijk is waar een ambtenaar-geneesheer die van oordeel is de aandoeningen zoals deze blijken uit de aangebrachte medische stukken te kunnen beoordelen in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ondanks het gegeven dat geen actuele medische getuigschriften/verslagen voorliggen, overgaat tot een beoordeling van deze aandoeningen op grond van de beschikbare medische gegevens zoals vervat in het administratief dossier. Niettegenstaande er op verzoeker in beginsel geen verplichting rust om zijn verblijfsaanvraag te actualiseren, dient te worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer of verweerder zich bij gebreke van een actualisatie, wat de beoordeling van de gezondheidstoestand betreft, kan baseren op de medische gegevens zoals deze blijken uit de voorgelegde stukken. Van een vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wil worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk kan immers wel worden verwacht dat hij verweerder op de hoogte stelt van eventuele nieuwe medische stukken waarin een preciezere diagnose wordt gesteld of waaruit een gewijzigde behandeling blijkt en/of waaruit blijkt dat er zich een belangrijke wijziging in de ziekte-toestand heeft voorgedaan. *In casu* blijkt ook niet dat dergelijke medische stukken voorhanden waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt er zich toe op algemene wijze te stellen dat er sinds 2009 een zekere evolutie in zijn medische toestand heeft plaatsgevonden in de zin dat hij steeds in psychologische behandeling is geweest en geenszins is genezen, doch er wordt geen enkel medisch stuk ter ondersteuning hiervan aangebracht.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient dan ook te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer zich in huidig voorliggend geval bij het opstellen van zijn advies kon steunen op de medische attesten zoals voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, en de ziekte-toestand zoals deze daaruit bleek, en dat niet blijkt dat er *in casu* op de ambtenaar-geneesheer of verweerder enige verplichting rustte om enig onderzoek te voeren naar de actuele medische toestand van verzoeker of hem uit te nodigen nieuwe stukken voor te leggen of de actuele medische toestand toe te lichten.

3.2.2.6. In zoverre verzoeker daarnaast aangeeft niet akkoord te gaan met de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de aangehaalde aandoeningen ofwel geen behandeling behoeven ofwel slechts een behandeling behoeven met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels verstreken periode sinds de voorgelegde attesten van 28 mei 2009, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker aan de hand van zijn betoog deze vaststelling van de ambtenaar-geneesheer niet weerlegt. Hij betoogt weliswaar dat hij sinds 2009 steeds in psychologische behandeling is geweest en geenszins is genezen, doch hij brengt geen enkel medisch attest aan waaruit blijkt dat er effectief nog een behandeling voor zijn aandoeningen was vereist op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.2.7. Verzoeker lijkt verder uit te gaan van een foutieve lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer waar hij aangeeft dat hierin zou worden gesteld dat *“geen uitspraak [kan] gedaan worden betreffende de noodzaak tot behandeling en ook niet betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst”*. Zoals reeds aangegeven, heeft de ambtenaar-geneesheer niet gesteld dat hij op grond van de voorliggende medische gegevens zich niet op nuttige wijze kon uitspreken over de noodzaak tot behandeling, doch gaf hij aan dat op grond van de medische gegevens die werden aangebracht dient te worden aangenomen dat er op het ogenblik van het opstellen van het advies geen nood aan behandeling meer was. Hij stelde immers dat de aangehaalde aandoeningen ofwel geen behandeling

vereisen ofwel slechts een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de periode van meer dan drie jaar die is verstreken sinds verzoeker voor het laatst medische gegevens heeft overgemaakt. Deze vaststelling wordt niet weerlegt door verzoeker en bijgevolg kan ook niet worden aangenomen dat een onderzoek door de ambtenaar-geneesheer zich nog opdrong naar de vraag of een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

3.2.2.8. Waar verzoeker nog aangeeft dat ten onrechte door de ambtenaar-geneesheer geen standpunt is ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer nog een verder onderzoek dient te voeren, of verder dient te motiveren, indien hij vaststelt dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, en de vaststellingen die hiertoe hebben geleid, niet. Zo weerlegt verzoeker onder meer de vaststelling niet dat de noodzaak van een verdere behandeling voor zijn aandoeningen niet blijkt. De Raad stelt vast dat deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te ondersteunen zonder dat blijkt dat enig verder onderzoek zich opdrong naar de invloed op de ziekte-toestand ingeval van terugkeer naar het land van herkomst. Het gegeven dat de psychische problemen hun oorsprong zouden vinden in verzoekers land van herkomst vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen en er blijkt dan ook niet dat specifiek met dit element rekening diende te worden gehouden door de ambtenaar-geneesheer.

3.2.2.9. In zoverre verzoeker nog kritiek uit op de vaststelling in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de ingeroepen chronische somatische pathologie reeds bestond in zijn land van herkomst en dat deze hem niet verhinderende om naar België te reizen en hieruit dan ook geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling blijkt zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst, merkt de Raad op dat dit een bijkomend, overtollig motief betreft waarop het advies steunt om te komen tot het daarin opgenomen besluit dat geen risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt. De Raad merkt op dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

3.2.2.10. De uiteenzetting van verzoeker laat aldus niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze. Er wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Een schending van een ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de *in casu* bestreden beslissing een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf betreft en dat het in dit geval aan de aanvrager toekomt om zijn verblijfsaanvraag te staven aan de hand van alle vereiste en volgens hem nuttige en dienstige gegevens. Verzoeker toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer of verweerder hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing had moeten contacteren om op enig punt zijn standpunt te kennen. Hiertoe kan worden verwezen naar voorgaande bespreking.

3.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering

of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262;; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoeker om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Louter ten overvloede wijst de Raad er verder op dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat niet blijkt dat de door hem ingeroepen aandoeningen nog een behandeling vereisen, zodat in geen geval blijkt dat hij zich dienstig kan steunen op deze medische problemen om enig risico in de zin van artikel 3 van het EVRM aan te tonen ingeval van terugkeer naar hun herkomstland. Verzoeker blijft in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS